

Ziedaar het eenvoudige begin van het bedrijf, dat veertig jaar lang in A.J.M. Goudriaan zijn eerste bezielende leider zou vinden en dat onder hem, door vóór- en tegenspoed heen, zou uitgroeien tot één onzer werkelijk grote Nederlandse stoomvaartmaatschappijen. Eén van de geheimen van het aanvankelijk succes is ongetwijfeld ook geweest het feit, dat de vloot jong werd gehouden waardoor de exploitatiekosten steeds tot een minimum konden worden beperkt. Op 1 januari 1920 waren er al eenentwintig schepen in de vaart, terwijl er elf in aanbouw waren!

Het open oog en het natuurlijk gezag, dat bij anderen ontzag wekte, had Goudriaan ook in de organisaties en instellingen, waarvan hij deel uitmaakte. In de sfeer van zijn dagelijks werk lag zijn lidmaatschap van de vakgroep 'Reederijen' der Scheepvaartvereniging, aan de wieg waarvan hij in 1907 met mannen als W.A. Engelbrecht, mr. F. Hasselt en Paul Nijgh had gestaan. Hoewel deze bedrijfspgroep al in 1911 was ingesteld, kwam hij eerst in 1918 in het bestuur ervan, eerst als vice-voorzitter en een jaar later als president. Had hij in de oorlogsjaren deelgenomen aan de moeizame onderhandelingen met de Vereeniging van Nederlandsche Gezagvoerders en Stuurlieden en de Bond van Machinisten te Koopvaardij over loon- en arbeidsvoorwaarden in de zeevaart, thans werd hij direct betrokken bij de reorganisatieplannen van de Scheepvaartvereniging, welke de leden ernstig verdeeld hielden. Het ging om de interne machtsverhoudingen: heeft de vakgroep het voor het zeggen of het hoofdbestuur? Maar dat was in feite de zichtbare top van de ijsberg, want onder water bevond zich een veel groter ijzingwekkend brok. Paul Nijgh, de voorzitter der Vereeniging die met zijn visie op arbeidsverhoudingen zijn tijd ver vooruit was - tenzij men wil stellen dat de meesten van zijn leden ver bij hun tijd achterliepen - had na 1914-1918 allerlei maatregelen getroffen, waar zijn collega's het moeilijk mee hadden: een Loonraad, waarin de leden zonder mandaat der vakgroepen konden stemmen; een Haven-Reserve als instituut van werkloosheidsverzekering; een pensioenfonds; een 45-urige arbeidsweek en een 8-urige werkdag. En alsof dat voor de leiders der bedrijven nog niet voldoende was om te verwerken, zowaar een opzet voor zekere medezeggenschap van de zijde van havenarbeiders en schepelingen. Goudriaan stond, zoals altijd, achter een sterk gezag, dus ook pal achter Nijgh en met hem figuren als A. Donker, D. en